

SON PATRON

F. SCOTT FITZGERALD

VakıfBank Kùltür Yayınları: 0075
Edebiyat: 024

SON PATRON
F. SCOTT FITZGERALD

Özgün adı
The Love of the Last Tycoon
Türkçesi
Duygu Miçooğulları

Genel Yayın Yönetmeni
Dr. Hüseyin Yorulmaz

Tasarım ve Yayın Kimliği
Bülent Erkmen

Kapak Görseli ve Sayfa Uygulama
Faruk Özcan

Kitap Editörü
Hikmet Akyüz

VakıfBank Kùltür Yayınları
Büyükdere Caddesi
No: 97 – Kat 4
Şişli 34394 İstanbul
Telefon: 0 212 354 5730
www.vbky.com.tr – info@vbky.com.tr
Sertifika No: 40141

© Vakıf Pazarlama San. ve Tic. A.Ş., 2020

ISBN 978-605-7947-86-4

Kitabın Türkçe yayın hakları VakıfBank Kùltür Yayınları'na aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak sınırlı alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Baskı
Ofset Yapımevi
Şair Sokak No: 4, Çağlayan Mahallesi,
34410 Kağıthane, İstanbul
Telefon: 0 212 295 86 01
Sertifika No: 45354

1. Baskı: Aralık 2020

SON PATRON

F. SCOTT FITZGERALD

TÜRKÇESİ
DUYGU MİÇOOĞULLARI

F. SCOTT FITZGERALD

Kısa öyküleri ve romanlarıyla Amerikan edebiyatında özel bir yere sahip olan F. Scott Fitzgerald, 24 Eylül 1896'da St. Paul, Minnesota'da dünyaya geldi. Katolik Okulundan sonra, yükseköğrenimine Princeton Üniversitesinde başladı, ancak I. Dünya Savaşı nedeniyle eğitimini yarıda bırakıp askere yazıldı. Savaş bittikten sonra büyük aşkı Zelda'yla evlenme umuduyla ilk olarak New York City'e gitti, ancak savaş nedeniyle yarım bıraktığı bir romanını yeni baştan yazmaya karar verip St. Paul'e taşındı. İlk romanı *This Side of Paradise* ve ilk öykü kitabı *Uçarı Kızlar ve Filozoflar* 1920'de yayımlandı. 1922'de ise büyük aşkı Zelda'yla evlenmesinin yanı sıra, farklı öykülerinin yer aldığı *Caz Çağı Öyküleri* basıldı. Kendi dönemini çok iyi yansıtan ve 1925'te çıkan *Muhteşem Gatsby* adlı romanı büyük ses getirdi ve sonraki yıllarda büyüyen bir şöhrete kavuştu. 21 Aralık 1940'ta, henüz 44 yaşındayken vefat eden F. Scott Fitzgerald, Ernest Hemingway ve William Faulkner'le birlikte, Amerikan edebiyatında "Kayıp Kuşak"ın en saygın isimlerinden biri olarak kabul edilmektedir.

DUYGU MIÇOOĞULLARI

29 Ekim 1995'te Arabistan'da doğdu. Sekiz sene orada yaşadıkdan sonra ailesiyle beraber Hatay'ın İskenderun ilçesine taşındı. Lisenin bir kısmını İstanbul'da, diğer yarısını İskenderun'da okudu. Ege Üniversitesi Radyo Televizyon ve Sinema bölümünde öğrenim gördü. İzmir TRT'de stajını tamamladıktan sonra 'Sinemada Psikoloji' alanında yüksek lisans yaptı, ancak çalışmasını yarıda bırakarak İzmir'de bir yerel gazetenin editörlüğünü üstlendi. *Son Patron*, çevirmenlik kariyerinin ilk eseri. Bu süreçte desteğini esirgemeyen ailesine, Onur Köybaşı ve Oğuz Köybaşı'na şükran duyuyor.

SON PATRON

BÖLÜM 1

Şimdiye kadar ekranlarda hiç görünmemem de, filmlerle iç içe büyüdüm. Rudolph Valentino, beşinci yaş günü partime gelmişti –yani bana geldiği söylendi. Bunu dile getirmemin tek sebebi daha etraflıca düşünemezken bile film bobinlerinin dönüşünü izlemeye başlamış olduğumu belirtmek.

Bir keresinde “Yapımcının Kızı” adı altında anılarımı yazmaya niyetlenmişim, fakat on sekiz yaşında böyle bir şeye hayatta bulaşamazsın. Bu, Lolly Parson’s’ın eski yazıları kadar tekdüze ve sıkıcı bir şey olacağından böylesi daha iyi oldu. Başka bir adamın pamuk veya çelik işinde olabileceği gibi, babam da sinema işindeydi ve bunu sakinlikle karşılıyordum. Hollywood’u, en kötü ihtimalle, lanetli bir eve atanmış hayaletin uysallığıyla kabullenmişim. İnsanların bunun hakkında ne düşünmem veya nasıl hissetmem gerektiğini bekleediklerini biliyordum, ama ben bunu korkusuzca, inatla reddettim.

Bunu söylemek kolay ama insanların anlamasını sağlamak çok zor. Ben Bennington’dayken, Hollywood’a veya onun yapımlarına kayıtsızmış gibi görünen bazı İngilizce öğretmenleri, Hollywood’dan gerçekten *nefret* ediyordu. Varlıkları için derin bir tehdit uyardırıyormuş gibi nefret ediyorlardı. Bunun çok öncesinde bile, ben manastırdayken küçük, tatlı bir rahibenin sınıfa deneme ve öykü yazmayı öğrettiği gibi, ‘film senaryosu yazımını’ da öğretebilsin diye benden, ona senaryo metni getirmemi istedi. Ona senaryoyu verdim, fakat sanırım senaryo üzerine kafası oldukça karışmış olacak ki, sınıfta bundan hiç bahsetmedi ve tek bir yorum dahi yapmadan şaşırmış, gücenmiş ve rahatsız edici

bir havayla bana geri verdi. Bu hikâyenin başına gelebileceğini düşündüğüm şey de bu.

Benim yaptığım gibi Hollywood'u olduğu gibi kabul edebilirsiniz veya anlamadığımız şeylere gösterdiğimiz küçümsemeyle reddedebilirsiniz. Aslında anlaşılabilir bir şey, fakat belirsiz ve yarı aydınlık, yanıp söner halde. Filmlerin denklemlerini tam anlamıyla kafasında oturtabilmiş erkeklerin sayısı yarım düzine bile değil. Bir kadının bu orana yaklaşabildiği en yakın nokta ise muhtemelen, epey uğraştıktan sonra ancak o erkeklerden birini anlayabilmesidir. Dünyanın uçaktan nasıl görüldüğünü iyi biliyordum. Babam her zaman okula ve koleje bu şekilde gidip gelmemizi sağladı. Ben üçüncü sınıftayken kız kardeşimin ölümünden sonra yalnız başıma gidip geldim; bu yolculuk bana her zaman onu hatırlattı, ayrıca beni biraz durgunlaştırdı ve ciddi-leştirdi. Buhran sırasında çok sık olmasa da uçakta bazen filmlerden tanıdığım insanlar olurdu; ara sıra da yakışıklı bir üniversite öğrencisi... Eleanor'un düşüncesiyle ve bir sahilden diğerine geçerken o keskin havayı yırtma duygusuyla yolculuk sırasında nadiren uykuya daldım, en azından Tennessee'deki bu küçük havaalanlarını arkada bırakıncaya kadar uyanık kalırdım.

Bu seferki yolculuk öylesine zordu ki yolcular daha en başından ikiye ayrıldı; hemen uykuya dalanlar ve gözlerini kırpmayı dahi düşünmeyenler. Bunlardan ikinci gruba dahil olmuş iki kişi karşımda oturuyordu ve onların bölük pörçük konuşmalarından ve birisinin de görünüşünden Hollywood'dan olduklarına emindim. Biri, sessizlik içinde değişen gergin ve heyecanlı konuşmasıyla her an sıçramaya hazır olmuş gibi görünen orta yaşlı bir Yahudi, ötekiyse daha önce gördüğüme emin olduğum soluk, düz otuzlarında bir adam... Evimize gelmiş olabilirdi. Fakat bu, ben daha küçük bir kızken olabileceğinden adamın beni tanımamasına bozulmadım.

Uzun, alımlı, esmer ve dikkat çekiciliğiyle tam da havayolunda çalışacak bir tip gibi görünen hostes yatağımı yapıp yapamayacağıı sordu:

“... bir de aspirin ister misin canım?” Koltuğun yanına tünemişti ve Haziran fırtınasıyla tehlikeli bir biçimde sertçe sarsıldı. “... ya da bir uyku ilacı?”

“Hayır.”

“Diğerleriyle o kadar meşguldüm ki sana sormak için vakit olmadı.” Yanımdaki koltuğa oturdu ve kemerlerimizi bağladı. “Sakız ister misin?”

Sakızı isteyip istemediğimi sorması, bana neden sıkıcı saatler geçirdiğimi hatırlattı. Ağzımdaki sakızı dergiden kopardığım bir parça kâğıda sardım ve otomatik kül tablasının içine koydum.

“İnsanlara her zaman kibar diyebilirim,” dedi hostes yaptığım hareketi onaylarcasına, “eğer sakızı buraya koymadan önce kâğıda sarmışsa,” diye devam etti.

Sallanan uçağın yarım ışığında bir süre oturduk. Öğünler arası bu alacakaranlıkta uçak şık bir restoranı andırıyordu. Hepimiz geçmek bilmeyen bir zaman dilimini paylaşıyorduk ve belli bir amacımız da yoktu. Bana göre hostes bile neden orada olduğunu kendine hatırlatmak zorundaydı.

İki yıl önce onunla beraber batıya uçmuş, benim de tanıdığım genç bir aktris hakkında konuştuk. Buhranın en yoğun zamanlarıymış ve genç aktris pencereden dışarıya öyle bir bakıyormuş ki, hostes, kızın camdan dışarı atlayacağı düşüncesiyle irkilmiş. Fakat kızın yoksulluktan ziyade devrimden korktuğu anlaşılıymış.

“Annemle birlikte ne yapacağımızı biliyorum,” diye hostese açılmış. “Yellowstone’da her şey bitene kadar basit bir hayat süreceğiz. Sonra geri döneceğiz. Bilirsin, sanatçıları öldürmüyorlar.”

Bu fikir beni memnun etti. Aktristin güzel bir resmi önüne gelir gibi oldu; genç oyuncuyla annesine bal getiren iyi kalpli Muhafazakâr Partili aylar, meme emerken onlara da vermek için fazladan süt alıp geceleri de başının altına yastık olmak için uzanan kibar geyik yavruları tarafından besleniyordu. Buna

karşılık hostese, o cesur günlerde bir gece babama tasarılarını anlatan avukat ve yönetmenden bahsettim. Eğer İkramiye Ordusu Washington'ı fethederse, avukat, Sacramento Nehrindeki gizli teknesiyle birkaç ay akıtıya kürek çekecek ve sonra geri dönecekti, “çünkü devrim sonrası hukuki kısmı düzeltmek için her zaman avukatlara ihtiyaç vardır.”

Yönetmen daha çok yenilgiyi kabullenmeye meyilliydi. Yedekte beklettiği eski takım elbise, gömlek ve ayakkabı vardı – bunlar kendisine mi aitti, yoksa kostüm departmanından ödünç mü almıştı söylememişti– kalabalık içinde gözden kaybolacaktı. Babamın, “Ama ellerine bakacaklar! Yıllardır ellerinle çalışmadığını bilecekler. Ayrıca sendika kartını soracaklar,” dediğini hatırlıyorum. Bu sözler üzerine yönetmenin yüzünün nasıl düştüğünü, tatlısını yerken ne kadar kasvetli durduğunu ve tüm bunların bana nasıl komik ve saçma geldiğini hatırlıyorum.

“Bayan Brady, sizin babanız bir aktör mü?” diye sordu hostes. “İsmi daha önce muhakkak duymuşumdur!”

Brady adını duyduklarında, koridorun diğer tarafındaki iki erkek dönüp baktı. Yandan, hep şu omuz üzerinden atılmış Hollywood bakışıydı bu. Sonra genç, solgun ve tıknaz adam emniyet kemerini açıp yanımızdaki koridorda durdu.

“Sen Cecilia Brady misin?” diye suçlayıcı bir şekilde sordu. “Seni bir yerden tanıdığımı düşünüyordum zaten, ben Wylie White.”

Bunu söylemese de olurdu, çünkü aynı anda farklı bir ses ona, “Müsaade et Wylie!” diye seslendi ve diğer adam ona sürtünerek pilot kabinine doğru ilerledi. Biraz gecikmiş de olsa, Wylie White meydan okurcasına karşılık verdi:

“Ben sadece pilottan emir alırım!”

Hollywood'un gücü ve onun küçük uyduları arasında gidip gelen şakalaşmayı tanımıştım. Hostes onu azarlarcasına söze girdi:

“Yüksek sesle konuşmayın lütfen! Uyuyan yolcular var.”